

SOUMLAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

NESMRTELNÍ OCHRÁNCI



ELIOT SCHREFER

FRAGMENT

Soumrak strážců: Spirit Animals

Nesmrtelní ochránci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Eliot Schrefer

Soumrak strážců: Spirit Animals – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA a.s.**

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

NESMRTELNÍ
OCHRÁNCI

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

NESMRTELNÍ OCHRÁNCI

Eliot Schrefer

FRAGMENT



EURA

Transwick



Concorba

Zelený
hrad

Okaihi



AMAYA



ERDAS





DEN TRHU

KDYBY SE JEN MOHLA OTOČIT A JÍT DOMŮ!
Kaijna obvykle trávila všechno čas se svým kmenem, den co den, a mezi tolika neznámými lidmi se neocitla už roky. Naposledy sem, právě na tohle tržiště, přišla s matkou jako malá holčička. Ale nyní jí bylo dvanáct, takže i na ni přišla řada, aby vyrazila do džungle na trh a koupila pro kmen vše potřebné.

Každý něco chtěl. Její otec pomeranče. Matka nový lovecký nůž. Bratr ovocný cukr. Představila si, jak šťastná její rodina bude, až jim ty dárky přinese, a to jí dodalo odvahy. Se vztyčenou hlavou vykročila na mýtinu.

Procházela mezi tkanými rohožemi a zkoumala zboží, které na nich bylo pečlivě vyskládáno. Voňavé bylinky, ananasy a celery, tetřeví vejce – když procházela mezi prodejci, kručelo jí v břiše. Nechtěla zbytečně utrácet peníze svého kmene, a tak si v duchu odříkávala krátký nákupní seznam jako básničku. *Pomeranče. Lovecký nůž. Ovocný cukr.*

Prodejci se jí snažili přilákat, ale ona se jejich pohledům plaše vyhýbala. S výměnným obchodem neměla žádné zkušenosti a bála se, že jakmile by o jejich zboží projevila zájem, využili by toho.

„Kaijno!“

Polekaně zvedla hlavu. Ulevilo se jí, když spatřila známou tvář. Stařenka Prána procupitala mezi přeplněnými koberečky prodejců až k ní a vřele jí stiskla ruce. Kaijna se uklidnila: Prána cestovala mezi kmeny a obchodovala s keramikou. Dívka jí znala léta a ještě nikdy neviděla její starý popraskaný obličej bez úsměvu.

Pránino spirituální zvíře, nádherný ledňáček, seděl na jejím dlouhém šedivém copu, útlými nožkami zachycený v záhybech stříbřitých vlasů. Ptáček přeskočil na Kaijnino rameno a cvrlikal veselou, nemelodickou písničku.

Kéž bych tak měla spirituální zvíře, pomyslela si Kaijna. Pořád by mi někdo dělal společnost a nemusela bych na trh chodit sama. Jenže někteří lidé pouto se spirituálním zvířetem navázali, jiní ne – to se nedalo předvídat. A ona žádné nepřivolala.

„Takhle nadšený obvykle nebývá – opravdu se mu líbíš!“ řekla Prána. Kaijna pohládila ptáčkově hladké a lesklé peří. Zvedl hlavičku a vybídl ji, aby mu načechrala peříčka na krku. Usmála se a vyhověla mu.

Vtom se ledňáček vznesl do vzduchu a rozkřičel se. Strohy kolem se otrásaly. Opice vřeštěly. Cikády bzučely. Zpěvní ptáci brebentili.

Na Kaijnu padla zvláštní závrať a tržiště se ponořilo do ticha.

Země pod jejíma bosýma nohama jako by se nahnula. „Co se to děje?“ vykřikla.

Zachvěla se nenadálým chladem, přestože ještě před pár okamžiky jí bylo horko a potila se. Obloha potemněla, mraky běsnily a prolétaly se mezi sebou. Zadunělo to, zahřmělo a pak ji zaplavilo světlo.

Výbuch srazil Kaijnu i Pránu k zemi. Dívce zvonilo v uších a ze všeho nejdřív ji napadlo, že by měla pomoci vstát stařence. Jenže Prána už byla zpět na nohou a oči jí slzely. Kaijna se zvedla na loktech a rychle zamrkala, aby se po tom purpurovém záblesku rozkoukala.

Stejně rychle jako se mraky zformovaly, tak rychle zase zmizely. Mýtinu opět naplnilo zářivé sluneční světlo. Jeho paprsky dopadaly na siluetu obrovského tvora tam, kde ještě před okamžikem nebylo nic.

„To není možné,“ zašeptala Prána. Ale bylo. Stál tam slon.

Obrovské zvíře sklonilo hlavu, chobot spustilo dolů a šátralo jím po zemi. Kaijna už v džungli viděla spoustu lesních slonů, ale žádný nebyl tak veliký jako tento. Jeho široké uši se kývaly, jak si razil cestu ke Kaijně s Pránou. Příslušníci kmenů i obchodníci utekli až na okraj tržiště a s obavami zvíře zvědavě pozorovali.

Kaijny nohy byly jako přirostlé k zemi.

„V-vy znáte toho slona?“ koktala směrem k Práně. „Odkud se tu vzal? A proč jde k vám?“

„Ke mně ne, dítě,“ pronesla Prána užasle. „Jde k tobě.“

„Já to nechápu!“ vykřikla Kaijna. Skrz slzy viděla rozmazaně.

„Přivolala jsi spirituální zvíře,“ řekla Prána. Přiložila si vrásčitou ruku k puse, takže její slova byla sotva slyšet. „Ale slon, ty oči... to je neuvěřitelné! Kaijno, ty jsi přivolala Díněše!“

Díněše? Legendárního tvora, jednoho z Velkých strážců Erdasu? Měla pocit, jako by se zem pod jejíma nohama roztekla, jako kdyby stála v bahně.

Slon přišel blíž a zpomalil. Kaijna vyjeveně pozorovala, jak sklání svou majestátní hlavu. Dívaly se na ni průzračně modré oči. Vyzařovala z nich bystrost a při pohledu na lidi krčící se kolem i cosi, co připomínalo pobavení. Opravdu by tohle zvíře mohlo být veliký Díněš?

„Pozdrav ho,“ povzbudila ji Prána. „Chce se s tebou seznámit.“

Slon se zatvářil přátelsky a Kaijna si uvědomila, že může opět hýbat nohama. Nestáhla se do sebe – navzdory té spoustě očí, které cítila v zádech, navzdory nepředvídatelné zemi pod svýma nohama a bizarnímu pohledu na slona stojícího na tkaných rohožích. *Chtěla* si na něj sáhnout. Rostl v ní jakýsi neklid, na kůži cítila mravenčení a instinktivně věděla, že jedině to ji uklidní.

S třesoucíma se rukama přistoupila ke slonovi a nahnula se k němu. Jejich hlavy byly těsně u sebe. Když hřbetem ruky přejela po kožnatém uchu a zavřela oči, prostoupil jí hřejivý klid.

Na krku pocítila cosi vlhkého. Otevřela oči a usmála se. Díněšův velikánský chobot se k ní vinul a konejšil ji. Najednou se cítila stejně veliká jako ten slon – tak veliká, že mít obavy z rušného tržiště ji už ani nenapadlo. Připadalo jí směšné, že je vůbec kdy měla.

Kajjna váhavě položila ruku na slonův bok. Kůže byla hrbolatá a silná, pod prsty se jí zvedal a klesal obrovitý trup. Podívala se zvířeti do očí a spatřila v nich nesmírnou inteligenci.

„Jak jsem Díněše přivolala?“ podivila se. „A proč zrovna já?“

Ještě než Prána stačila odpovědět, přistoupil k nim muž v černé tunice. „Dnešní den začíná vskutku příznivě!“ zvolal. „Velcí strážci se vracejí a mým posláním je odvést je do bezpečí.“

Pránin zlatý ledňáček na toho muže bystře namířil svůj ostrý zobáček. Kaijninu pozornost upoutala černá spirála na mužově čele. Všimla si, že je vystouplá a nateklá. Připomínala spíš nějaký cejch než tetování. Téměř se jí zdálo, že se v mihotavém horku vlní, ale po ohromujícím zážitku s Díněšem si nebyla jistá, jestli může věřit svým vlastním smyslům. Opřela se o slonův bok; jeho zvolna stoupající a klesající žebra ji uklidňovala.

„Tu dívku i jejího slona můžeš nechat v mé péči, stařeno. Teď už to zvládnou sám.“

Slon zvedl chobot do výše a vydal ze sebe mocné zatroubení; zvuk tak silný, že vyvolal ozvěnu hluboko v Kaijnině hrudníku. Odněkud z džungle k nim jako odpověď dolehlo troubení jiných slonů. Když zaslechla vzdálené dunění, uvědomila si, že se k nim sbíhají.

Díněš pohodil hlavou k cizinci, sklonil kly a namířil je přímo proti němu. Kajjna přešla rukou po velikém uchu a všimla si, že slonovy oči jsou plné nedůvěry.

„*Kalistan-á,*“ zašeptala Práně v místním jazyce. *Měj se na pozoru.*

Než mohla Prána odpovědět, cizinec k nim vykročil. Byl pohledný, snědý a jeho čelist pokrývaly upravené vousy. „*Sia-ga*,“ řekl a tvář mu zkřivil škodolibý úsměv. „Umím váš jazyk a ano, měly byste se bát.“

Vrcholky stromů se opět rozechvěly a opice i ptáci se zase rozkřičeli. Cikády přešly z tichého bzučení do hlasitého hukotu. Kaijna pohlédla na Díněse a doufala, že v jeho něžných očích najde ujištění, že není třeba mít strach. Ovšem strach bylo přesně to, co tam uviděla.

Díněš udělal krok vpřed, pak krok vzad a nervózně sklonil hlavu. Kaijna pohlédla směrem, kterým upíral zrak, a spatřila houštinu trnitého porostu džungle, jak se otrásá a chvěje. Zatímco se větvičky hýbaly stále víc a cosi se zpoza nich začínalo vynořovat, Díněš znovu zatroubil.

„Co se děje?“ zakřičela Kaijna. Silná ozvěna slonova volání o pomoc jí řinčela v hlavě.

Ostatní lidé už začali vycházet zpět na mýtinu, ale když uslyšeli slonovo zatroubení, hned s tím přestali. A udělali dobře, protože Díněš znenadání vystartoval kupředu. Úprkem se hnali pryč ze směru, kterým běžel. Když se však slon ocitl v polovině mýtiny, zničehonic zastavil. Nohama se zaryl do země a málem přepadl dopředu.

To už se z houštiny vynořilo obrovité zvíře. Byl to medvěd, ale nepodobal se žádnému, jakého kdy viděla. Učili ji, že medvědi jsou vždy buď hnědí, nebo černí. Jenže tenhle byl bílý. Jeho srst svítila jako ranní oblaka na nebi a kontrastovala s černými a zelenými odstíny životem pulzující džungle. Zmatená Kaijna se otočila a zachytila Pránin vyděšený pohled.

„Jaké zlo to přišlo do našeho světa?“ vyjekla Prána a rukou se chytila za srdce.

Z oblohy k nim dolehlo zavřísknutí a k zemi se snesl veliký orel. Sestoupil až k lednímu medvědovi a třepotal se nad ním. Poté se ozval řev z druhé strany mýtiny a Kaijna se otočila. Spatřila gigantického kance s tlustými špičáky a štětinami.

Zaslepená strachem se rozeběhla k Práně, ale do cesty jí vstoupil další tvor – svalnaté zvíře na všech čtyřech připomínající podsaditou antilopu, až na to, že se mu na hlavě kroutily rohy. Těmi rohy trkl do Prány, která zavravorala a upadla. Její ledňáček se vznese do vzduchu a bezvýsledně se pokoušel odvrátit tvorův útok.

Kaijna couvla a vztáhla ruce směrem ke svému spirituálnímu zvířeti, jako kdyby chtěla zpět k němu. Díněš nešel přehlédnout. Otáčel se uprostřed mýtiny, troubil, řval a čelil oběma – medvědovi i kanci. Mezi dvěma útočícími zvířaty klidně stál cizinec v černé tunice.

„Proč tohle děláte?“ zakřičela Kaijna.

Muž neodpověděl. Díněš z dívčina hlasu vyčetl bolest a otočil se směrem k ní. Jedním rychlým pohybem šlehl chobotem, obtočil ho kolem dívčina pasu a posadil si ji na svá rozložitá záda. Okamžitě se vrátil k odražení medvěda a kance a šerموval ve vzduchu velikými kly, aby si ty dva udržel od těla.

Cizinec se na Kaijnu zašklebil. Spirála na jeho čele se teď už nepochybně hýbala, svíjela se pod jeho kůží. „Ještě ti to nedošlo? Sbíráám Velké strážce. A Díněš je moje další trofej.“

Muž sáhl do vřáku u svého pasu, vytáhl obsidiánovou lahvičku a odzátkoval ji. Kaijnu zaplavil pocit studivého strachu.

Medvěd s kancem se postavili dál od sebe a slon se nervózně otáčel v kruzích. To už ho začali obklopotvat i ostatní Velcí strážci, takže nemohl dál odrážet oba útočníky najednou. Kaijna uvažovala, jak dlouho je ještě jeho kly uchrání.

Zadul vítr a objevil se orel. Doletěl k vousatému muži a ten mu vložil onu tajemnou černou lahvičku do spárů. Poté párkrát máchl křídly a letěl směrem ke Kaijně. Ta ztuhla, nohama pevně sevřela Díněše a instinktivně si kryla obličej pažemi.

Jenže orel si neletěl pro ni.

Kaijna s hrůzou sledovala, jak ve spárech obratně otočil lahvičku a nechal její obsah vypadnout na Díněšovo široké čelo. Nejdřív si myslela, že uvnitř byla jen trocha šedivého bláta, ale pak rozeznala, jak se ta hmota ve vzduchu hýbe. Došlo jí, že je to červ nebo pijavice – mělo to stejný tvar i velikost jako spirálka na cizincově čele. Zoufale se nahnula dopředu a doufala, že se jí tu věc podaří z Díněše smést.

Ale červ byl nečekane rychle. I když Díněš dělal všechno možné, aby ho setřásl, dál se plazil po jeho čele, pevně přilepený ke sloní kůži. Zubatá, přísavkovitá červí ústa se znovu a znovu snažila zakousnout, ale očividně se mu nedařilo proniknout jejím drsným povrchem. Kaijna se kroutícího se červa pokusila rozplácnout rukou, ale unikl jí. Mrskl sebou směrem k slonovu uchu a zmizel v něm. Když slon zařval bolestí a zběsile zatřásl hlavou, došlo jí, jak hluboko se červ dostal.

Díněš se pod Kaijnýma nohama začal třást a klepat. Zvedl hlavu a ještě jednou zatroubil. Bylo to strašlivé, zmučené volání. Potom ztichl a znehybněl.

Medvěd s kancem se zklidnili a ustoupili.

„Díněši!“ zaječela Kaijna. Rukama objímala slonovu hlavu. „Jsi v pořádku? Díněši!“

Nehýbal se.

„Užila sis se svým spirituálním zvířetem alespoň pár okamžiků,“ řekl muž. „Některým nedopřeji ani to.“

Kaijna třela slonovu kůži a doufala, že Díněš se pod jejím dotykem probudí. Ale jeho energie byla pryč, nehýbal se.

Kanec se uvelebil na zemi a spokojeně odpočíval, zatímco medvěd v horké džungli s vyplazeným jazykem těžce oddechoval. Kaijna náhle pocítila závrať, jako by měla každou chvíli omdlít.

Muž v černém škulbl za kožený řemínek, kterým měl svázanou košili až ke krku, a odhalil tak svůj široký hrudník. V jeho středu, přímo v trojúhelníku, kde začínalo jeho břicho, bylo tetování, které vypadalo jako kobra. Cizinec zavřel oči a soustředěně nakrčil čelo. Následoval krátký záblesk, během něhož medvěd s kancem zmizeli a objevili se na mužově hrudníku, každý na jedné straně. Předními končetinami dosahovali až na jeho ramenní svaly. Kaijna za sebou zaslechla třesknutí a na mužově hrudníku objevila další dvě tetování: orel a beran. Uprostřed, přímo pod jeho krkem, ještě zbylo dost místa.

„Ne, ne...“ zasténala Kaijna, když jí to došlo.

„Ale ano,“ zapředel muž spokojeně.

Znovu se zablesklo, tentokrát přímo pod ní, a najednou Kaijna padala. Tvrdě narazila do rozblácené země a vyrazila si dech. Zasípala, opřela se o roztřesené ruce a zvedla hlavu. Uprostřed mužova hrudníku přibýlo nové tetování – rozprostíralo se na jeho hrudní kosti: Díněš.

„Kdo jste?“ vyrazila ze sebe Kaijna. „Proč jste to udělal?“

Muž se nad ní tyčil s rukama založenýma přes zvířata vytetovaná na jeho svalnatém hrudníku. Podivný spirálovitý cejch na jeho čele se kroutil a trhal sebou. Pokožka na mužově čele se krabatila a rozpínala. Oči mu matně žhnuly a nabraly barvu soumraku.

„Celý svět kdysi znal mé jméno a brzy si ho opět připomeneme. Jsem Zeríf.“



STROM VĚČNOSTI

BYL KRÁSNÝ, SVĚŽÍ DEN A STROM VĚČNOSTI ZPÍVAL. JAK SE větřík proháněl mezi jeho listy, rozpohyboval je v koncertu, který zněl stejně krásně a neuspořádaně jako zurčící voda. Lenori vztáhla ruce ke slunci, zavřela oči a vstřebávala do sebe nádheru toho okamžiku.

Jedna její část si přála, aby tu mohla zůstat navždy.

Dříve, v Zeleném hradu, měla Lenori malou zahrádku s bylinkami. Tak ráda se o ni každý den starala – bořila prsty do heboučké černé zeminy a vybírala to nejlepší místo, kam zasadit semínka. Řekla by, že pěstování rostlin se tolik neliší od trénování nových Zelenopláštníků. Když nějaké dítě přivolalo spirituální zvíře a bylo přijato do prastarého řádu, byla to Lenori, kdo ho měl na starost. Nejenom výcvik, ale také jeho výchovu a blahobyt – to, co bouřlivý Olvan často přehlížel.

Když ještě žila v Zeleném hradu, často se vydávala na dlouhé procházky po mlhou zahaleném cimbuří, odkud

toužebně shlížela na svět lesa, který se jí zdál být až příliš daleko. Šedivé kamenné zdi si nikdy moc neoblíbila.

Nová práce spočívající v péči o Strom věčnosti jí seděla daleko víc.

Po generace byl tajnou příčinou svazků spirituálních zvířat – v rámci Erdasu možná příčinou života samotného. Jenže svět zachvátila válka. Opičák Kovo, jeden z Velkých strážců, ve snaze zmocnit se Stromu věčnosti zradil své bratry. Vyústilo to v konflikt, během něhož byl Strom zničen.

Pak došlo k zázraku, který Lenori dosud zcela nepochopila: Velcí strážci se obětovali a strom se znovuzrodil.

Větve Velkého stromu nad ní zaskřípaly. Zlaté listy šustily a jejich píseň nabírala na hlasitosti.

Jak nádherný ten strom byl! Každým dnem se stával skvostnějším. Byl vysoký jako hora – jeho úžasné stříbřité vrcholky se zvedaly tak vysoko, že ty nejvyšší větve hladily mraky, čímž vyvolávaly deštík, který neustále zkrápěl zem pod ním. Po prvních týdnech rychlého růstu ze stromu začaly rašit zlaté listy a rozvíjely se v elegantně klenutém větroví. Každý list byl detailně propracovaný zázrak, citlivě tepaný jako ten nejjemnější šperk. Strom věčnosti měnil barvu podle nálady slunce; začínalo to stříbřitě bílou při úsvitu, pokračovalo ostře žlutou v poledne, odpoledne se převlékl do jemně ocelové a při západu slunce znachověl. Díky stromu se necítila osamělá – ani to nešlo, když nad sebou měla ten nádherný baldachýn. A samozřejmě tu také byla Myriam, její duhový ibis.

V Zeleném hradu byla její společnice marnivou, neustále se natrásající ptačí samičkou. V jednom kuse se ujišťovala,

že má pírká správně srovnána tak, aby na jejím těle byla vidět každá barva duhy. S tím si ale nyní už starosti dělat nemohla, protože ji příliš zaměstnávala role hostitelky – vítala nově přilétající ptáky, zatímco Lenori vykonávala svou každodenní dlouhou cestu kolem obrovského kmene stromu. Večer se pak Myriam s Lenori setkala v táboře, z bláta ještě vyzobla pár lahodných brouků a pak se vyčerpaně usadila hned vedle jejího spacího pytle.

Nicméně jednoho dne se Myriam před západem slunce neobjevila. Bylo to sice neobvyklé, ale nemělo smysl dělat si kvůli tomu velké starosti; nedávno totiž ke stromu dorazili nějakí noví pávi a ona trávila den tím, že je všude sledovala a zkoumala, který z nich je nejkrásnější. Když ji Lenori konečně vypátrala, Myriam upřeně hleděla na kůru jednoho z kořenů stromu vystoupých nad zem.

Lenori poklekla hned vedle ibise a pohládila jeho pestrobarevné peří. Myriam se však dál soustředila na strom. Lenori se podívala, kam to tak zaníceně hledí, a na okamžik se jí zastavilo srdce.

Hniloba.

Nebylo to delší než její prst. Jen kousíček šedofialové barvy, jakou má potlučená hruška. Když k té skvrně Lenori váhavě přitiskla prst, zjistila, že je měkká a vlhká. Pod jejím dotekem se promáčkla a při tom to trochu začvachtalo.

Lenori nikdy nenapadlo, že by Strom věčnosti mohl podléhat nemocem, které sužovaly obyčejné dřeviny. Pečlivě se porozhlédla po dalších známkách choroby, strom však kypěl zdravím. Když se toho dne ukládala ke spánku, v myšlenkách se zaobírala tou podivnou tmavou skvrnou.

Dalšího dne se Myriam držela u Lenori, hopkala po zastíněné zemi a nevzdalovala se od ní na víc než pár metrů. Dokonce i přehlížela povýšené pávy, kteří se bezostyšně napařovali kousek od nich. Když se Lenori vrátila k místu, kde předešlého dne spatřila hnilobu, vzalo jí to dech.

Skvrna se rozrostla. Když Lenori přiložila ke kořeni ruku, zjistila, že skvrna už je veliká jako její ukazováček, prostředníček a prsteníček dohromady. Opatrně se pokusila odloupnout napadený kus kůry, a jakmile tu černou, mazlavou hmotu odstranila, objevila pod ní trhlinu, jakýsi černý oblouček zařezávající se do neposkvrněného stříbra stromu.

Lenori vyrůstala v mangrovníkových lesích Amaye a znala pár triků, jak se s hnilobou vypořádat. Nasbírala lišejník, vklínila ho do úzké černé prasklinky a skvrnu svlačila vodou z jezírka. Lišejník uměl bojovat s vetřelci a mohl zafungovat jako léčivý obklad proti této černé nemoci, pak-liže si s ní Strom věčnosti sám nevěděl rady.

Ale když se příště Lenori vrátila, lišejník byl seschlý a hniloba dál rostla. Teď už byla stejně veliká jako *ona*! Skvrna zahnívající kůry se prožírala kořenem stromu a tyčila se nad ní jako nějaké obvinění.

Lenori přistoupila k hnilobě a natáhla ruku. Jako obvykle ji prohmatala prsty a odstranila všechnu odumřelou hmotu, kterou mohla. Doufala, že tak zpomalí postup té nemoci. Když ale tentokrát na hnilobu zatlačila, protrhla se za doprovodu tichého, praskavého zvuku. Ruka se jí zabořila do vlhkého prostoru pod povrchem kořene.

Lenori se odtrhla od dutiny a nedbala na černý sliz, od kterého měla zamazaný celý obličej i paže. Mrtvá kůra byla

jako závěs, který ukrýval prázdný prostor, jenž sahal hlouběji do nitra stromu. Nejistě vkročila dovnitř a zalapala po dechu.

Hniloba musela strom sžírat opravdu dlouho a ona o tom nevěděla. Ocitla se v jakési jeskyni, která vedla hluboko do stromu. Kolem ní odpadávaly kousky mrtvého dřeva. Všude tam byl cítit zvláště sladký zápach smrti a rozkladu a tiché, slizké temnoty choroby stromu věčnosti.

Lenori se podívala pod sebe a uviděla, že prohnílá dutina vede dál dolů, do jeskyní a vlhkých tunelů pod povrch země.

Strom věčnosti byl zdrojem všech svazků mezi lidmi a spirituálními zvířaty. Jestliže padne, tato partnerství přestanou existovat.

A zde nebylo pochyb: strom umíral.



PŘÍCHOD DOMŮ

M EJ-LIN NETRPĚLIVĚ ČEKALA V DOCÍCH. NEJRADŠÍ BY UŽ vystoupala stezkou nahoru do Zeleného hradu a pozdravila se s přáteli, a tak si masírovala uzlíček obav, který se jí objevil na šíji. Ten uzlíček byl její starý známý – ukázal se během války a opustil ji teprve po pár měsících míru prožitých v Čungu, kde se ujala prosté, uspokojující práce na opětovném budování národa. Ale když se teď doslechla o nových potížích Erdasu, byl uzlíček zpět.

V průběhu čekání si procvičovala svou silnější ruku a doufala, že za dobu strávenou doma příliš nezlenivěla.

V docích bylo rušno. Zelenopláštníci přicházeli a odcházeli, šeptali si mezi sebou a vrhali po ní uznalé pohledy. Mej-lin měla více sebejistoty než většina dvanáctiletých i než většina dospělých, ale z toho, že v ní vidí hrdinku, byla nervózní. V Čungu si nacvičila nevzrušený úsměv – natolik vřelý, aby poctil dotyčnou osobu, zároveň však dostatečně chladný, aby vyloučil případné podávání rukou a otázky.

„Ještě jsi neskončil?“ zeptala se Mej-lin strážného pánovačně.

Už se chystala odtáhnout svůj lodní kufr nahoru do hradu, ale na cestě ji zastavil mladý Zelenopláštník. S omluvou začal její zavazadlo prohledávat. Přehraboval se jím vskutku pečlivě.

„Našel jsi tam ukryté nějaké zbraně?“ zeptala se Mej-lin.

„Mrzí mě to, paní,“ řekl strážný rozpačitě. „Chtějí po nás, abychom prohledali každého, kdo dorazí do města. Po té válce...“

„Já vím, já vím. Na válku si pamatuju, to mi věř.“ Válka jí vynesla titul Hrdinky Erdasu, zapříčinila její svazek s Velkým strážcem a připravila ji o otce.

Když se strážný dostal až na dno kufru, kde měla uložené spodní prádlo, jeho obličej zbrunátněl. „Nepředpokládám, že mě podezříváš, že v něm ukrývám zabijácké krokodýly?“ zeptala se Mej-lin a mrkla přes rameno.

Obrovská panda Dží, která seděla kousek opodál a rozvázně žužlala kus bambusu, varovně zabručela. V poslední době měla ve zvyku Mej-lin kárat, kdykoliv se dopustila nějaké nezdvořilosti. Bylo to hrozně otravné.

Dívka si náhle uvědomila, že má ruce založené na prsou a nos povýšeně pozvednutý, a proto se přinutila na strážného usmát. „Líbí se mi tvůj, ehmm, krocan.“

Mladíkovo spirituální zvíře, mimořádně neúchvatný kus drůbeže, který nadšeně vyzobával červíky z blízké hromádky listí, zvedlo hlavu, jeho lalok se zatřásl, načež upřelo pozornost zpět do hlíny.

Strážný dokončil prohlídku a stále ještě rudý cpal zpátky do kufru její spodní prádlo tak rychle, jak to jen šlo.

„Omlouvám se za zdržení, paní,“ řekl. „Všichni jsou kontrolováni, i Čtyři hrdinové Erdasu.“

„Můžeš mi to vynahradiť tím, že mi vezmeš kufr,“ řekla Mej-lin. Dží znovu zabručela. „Ááá, no tak fajn, poneseš si ho sama.“

Mej-lin a Dží začaly stoupat po klikatící se cestě k Zelenému hradu, impozantní stavbě z šedivého kamene, která se vypínala vysoko nad moře. Přestože to místo nahánělo strach, Mej-lin pocítila nečekanou radost, když hrad znovu spatřila. Cítila se tady doma, stejně jako v Čungu. Ale kdyby bývala měla na vybranou, asi by se sem už nikdy nevrátila.

Rolane, pomyslela si, když očima prohledávala hradby velkolepé kamenné pevnosti, kterou Zelenopláštníci nazývali svým domovem. *Kde jsi?*

Věděla, že pokud pro ni Rolan do Čungu poslal své spirituální zvíře, situace musí být vážná. Tehdy byl zrovna večer a ona byla připravená ulehnout po dlouhém dni, kdy pomáhala stavět nový most pro hlavní město, když vtom do její chatrče vtrhla sokolice. K jedné noze Essix byla přivázaná zlatá tubička.

Zatímco Mej-lin odšroubovala vršek tubičky a vytahovala z ní srolovaný dopis, sokolí samička na ni i přes své vyčerpání vrhla opovrhlivý pohled. Mej-lin si představila, co by Essix asi řekla, kdyby mohla: *Essix není poštovní holub! Essix polyká poštovní holuby k snídani!*

Vzkaz byl zlověstně krátký.

Mej-lin,

vím, že jsi musela strávit nějaký čas v ústraní kvůli svému zdraví a tohle se mi nepíše snadno. Musíš se ale vypravit do Zeleného hradu, co nejdřív to půjde. Strom věčnosti v ohrožení. Vysvětlím, až se sem dostaneš.

– Tvůj Rolan

Rolan jednou popisoval, jak hrozný pocit to je – být vzdálený od své sokolice. Vyslat ji na dlouhou cestu do Čungu pro něj muselo být velmi trýznivé. Mej-lin se nemohla dočkat, až uvidí tvář svého přítele ve chvíli, kdy bude mít své spirituální zvíře opět nablízku. Vlastně se obecně nemohla dočkat, až ho zase uvidí.

Když loď s Mej-lin dorazila, Essix letěla napřed. Teď se ale vrátila, snesla se na její rameno a radostně zaskřehotala. Vtom Mej-lin zaječela, protože ji povalil neznámý útočník. Na okamžik zpanikařila, ale pak na tváři ucítila páchnoucí drsný vlčí jazyk.

„Brigane!“ vykřikla. Samou radostí se rozesmála i rozplakala zároveň a obtočila přitom ruce kolem vlkova krku. „Conore!“ zavolala a doufala, že Brigánův lidský společník je poblíž. „Kde jsi? Sundej ze mě toho přerostlého psa!“

Jenže Brigán s olizováním nepřestával, a než se Mej-lin stačila rozkoukat, připojili se k ní její přátelé Abeke, Conor a potom Rolan. Kutáleli se po zemi, smáli se a objímali. Neřešili, co si o nich kdo pomyslí.

Jeden ze Zelenopláštníků, který šel zrovna kolem, se zachichotal, a Mej-lin blesklo hlavou: *čtyři hrdinové Erdasu*. Vzpomněla si na svou důstojnost, vstala a pečlivě si začala z cestovních šatů smetat kousky hlíny a trávy.

Rolan zůstal sedět na zemi a díval se na ni. V ruce měl rozcupovanou hrstku trávy, kterou si rozsypal do již tak dost zaneřádných vlasů. Mej-lin poskočilo srdce, když viděla, že ten štíhlý amayský chlapec s tmavými vlasy a rošťáckým úsměvem se zdá být stále stejný. Aspoň některé věci se během jejího pobytu v Čungu nezměnily.

„Stydíte se za nás, ctihodná šlechtično?“ zavtipkoval Rolan. Essix šikovně přistála na jeho rameni.

Conor Rolanovi rozmazal kus bláta po nose a propukl v řehot. „*Ted'* se bude stydět za tebe.“

Abeke zvažněla dříve než kluci. Vysoká nilojská dívka se rovněž očistila a postavila se vedle Mej-lin. Ukázala na Zelelý hrad. „Doufala jsem, že ti dáme dost času na oddech, jak jsi chtěla – nevolali bychom tě zpátky, kdybychom nemuseli, to mi věř. Pojď, vyrazíme do hradu a po cestě ti to vysvětlím.“

Abeke vzala jedno držadlo jejího lodního kufru a společně zamířili nahoru k pevnosti. Abečina leopardice Uraza a Dží s nimi držely tempo, kluci a jejich spirituální zvířata šli v závěsu. Zatímco Mej-lin pomáhala budovat Čung, její nilojská kamarádka se očividně procvičovala v bojových dovednostech. Mej-lin se obdivovala provazcům svalů na Abečiných pažích. I luk, který Abeke nesla na zádech, vypadal těžší než ten, z něhož střílela dříve. Mej-lin ovšem věděla, co by od ní její kamarádka chtěla slyšet nejraději. „Ty nové tenké copánky se mi líbí,“ řekla jí.

„Vážně?“ odpověděla Abeke a rukou se nevědomky dotkla vlasů. Pohrála si s dřevěným korálkem na konci copu a nechala ho spadnout. „Experimentovala jsem. Bylo to fajn období. Ale na starosti s účesem nějakou dobu nebude čas. Ne teď.“



Když se Abeke pustila do vyprávění o nedávných událostech, myšlenky na upravování vlasů odpluly z Mej-lininy mysli.

„Velcí strážci přivolaní jako spirituální zvířata, nemocný Strom věčnosti – to nemůže být náhoda,“ špitla Mej-lin.

„Myslíš?“ poznamenal Rolan sarkasticky. „Taky nás to napadlo.“

„Teď už chápeš, proč jsme tě tu chtěli zpátky,“ řekla Abeke.

„Ovšem,“ přitakala Mej-lin vážně. V břiše se jí usadil těžký kámen. „Co tomu všemu říká Olvan?“ otázala se Mej-lin. Vůdce Zelenopláštníků pro ně představoval největší zdroj moudrosti.

„Vydal se za Lenori ke Stromu věčnosti. Má se vrátit každým dnem,“ odpověděla jí Abeke. „Ale počkej. Ty ještě nevíš to nejhorsí.“

Conor se mimoděk zachvěl. Jednu ruku schoval do rukávu a pevně si ji jím obtočil. Jako kdyby něco skrýval.

„O co jde?“ zeptala se Mej-lin.

„Překvapení,“ odpověděl Rolan nekompromisně a ukázal před sebe.

Mej-lin se podívala před sebe a držadlo kufru jí vypadlo z ruky. Kufr těžce dopadl na kamennou dlažbu, až dřevo zapraskalo. „Ne! Ale ne. Co jsme to udělali?“

Ocitli se na hlavním nádvoří Zeleného hradu. Pryč byl shon, který tam obvykle panoval, a dokonce i dobře známý stánek kupce Mustada byl zavřený. Na cimbuřích byly rozmístěny ozbrojené strážce, všechny čelem k nádvoří. Důvod byl naprosto jasný. Uprostřed byla spoutaná opice. A ne jen tak ledajaká: gorila.